

CİNLER HAKINDA KUR'ÂN NE DİYOR (9)

(...düenden devam)

Sebe' 58/40-41. âyetlerden de müşriklerin, melek veya meleklerden bir grup sandıkları cinlere taptıkları anlaşılmaktadır. Melekler de, cinler de gözle gözden gizli rûhsal varlıklardır ama melekler yüce rûhlardır. Onlarda kötü düşünce yoktur. Cinlerin kötülerini olan şeytânlar, insanın içine attıkları kötü düşüncelerle onu yoldan çıkarmağa çalışırlar. İşte müşriklerin Allah 'a ortak yaptıkları cinler, kendilerine böyle kötü düşünceler atan habîs rûhlardı, melekler değildi. Fakat müşrikler onları melek sanarak onların telkinlerine kapılıp onlara tapmışlardı. Âyetle melekler:

"

Onların çokları cinlere tapıyorlardı"

diyorlar. Bu sözden, müşriklerin içinde az da olsa cinlere tapmayan insanların bulunduğu anlaşılır. Demek ki onların içinde cinlere değil, ya meleklerle veya sadece Allah

'a inanan insanlar da vardı. Bunlar hanîfler olabilir. Kur'ân

-ı Kerîm'in başka âyet-lerinde Arapların melekler hakkındaki düşüncelerine, melekleri Allah 'ın kızları sandıklarına işâret edilmektedir:

En'âm: 55/112'nci âyetle, insan ve cin şeytânlarının, peygamberlere düşman oldukları, kötülerin birbirlerini yaldızlı sözlerle aldatıp gurura düşürdükleri belirtiliyor. Şeytân sözüyle kâfir cinler anlaşılır. Fakat bu âyetle, insanları yaldızlı sözlerle kandırıp yoldan çıkaran insanlar da şeytân olarak nitelendirilmiştir. Bunların şeytân

la ortak vasfı, fiskos, fısıltı, gizli sözlerle kandırmak, kötü düşünceler aşılamaştır. Böyle yapan insanlar da şeytân

lık sıfatını kazanırlar. Nâs

Sûresinde de kötü düşünceler fısıldayan cin

ve insan şeytân

larından Allah

'a sığınılması emredilmektedir. Atâ

, Mücâhid

ve Katâde

, Abdullah ibn Abbâs

'ın şöyle dediğini anlatırlar: "Cinnin de şeytân

ları vardır, insanların da şeytân

ları vardır. Cin

şeytân

ı mü'mini aldatamazsa insan şeytân

ına gider, onu mü'mine saldırır.

" Hz. Peygamber, Ebuzerr'e:

–Cin ve insan şeytânlarından Allah'a sığındın mı? diye sormuş, Ebuzerr:

–İnsandan da şeytân var mı? diye sorunca, Peygamber (s.a.v.):

–Evet, onlar cin ve şeytânlardan daha şerlidirler, demiştir."[1]

Râzî, filozoflara atfen şöyle diyor: Rûhlar ya göksel veya yerseldir. Yersel rûhların temiz, hayırlı, güzel şeyleri emredenleri vardır ki bunlar meleklerdir. Kötü, günâh şeyleri emreden habis, şerli yersel rûhlar ise şeytânlardır. İyi rûhlar insanlara iyilikleri emrettikleri gibi birbirlerine de ibâdet ve tâati emrederler. Habis rûhlar da insanlara kötülükleri emrettikleri gibi birbirlerine de kötülükleri emrederler. İnsan rûhlarıyla bu rûhlar arasında ilişki oluşmadıkça bunlardan herhangi birine katılmak mümkün olmaz. İnsan rûhları kötü sıfatlardan temiz olursa iyi rûhlar cinsinden olur ve onlara katılır. Kötü sıfatlarla nitelenirse kötü rûhlar cinsinden olur ve onlara katılır. Temizlik ve kötülük sıfatları pek çoktur. Bu sıfatların her birinde bulunan insanlar vardır. İşte her insan, bulunduğu sığfata uyan bir yersel rûhla ilişkide olur. Eğer insan iyi ahlâk ve sığfatta ise ilişkide bulunduğu rûh, melektir. Meleğin ona aşığıdığı düşünce ilhâmdır.

[1]. Nesâî, İst'âze: 48; İbn Hanbel, Müsned: 5/178; Mefâtîhu'l-ğayb: 13/154

(devamı yarın..)